XIV. LEÓ PÁPA ÜZENETE
A TEREMTÉSVÉDELEM 11. VILÁGNAPJÁRA

[2026. szeptember 1.]

„Ekevassá kovácsolják kardjukat és lándzsájukat szőlőmetsző késsé” (Iz 2,4)

Kedves testvéreim!

Urunk, Jézus Krisztus azért jött a világba, hogy életünk legyen, és bőségben legyen (vö. Jn 10,10). Ez az ajándék tanítványi küldetésünk és a szeretet civilizációjának építésére szóló közös hivatásunk középpontjában áll. A *teremtésvédelem világnapján* ismét arra kapunk meghívást, hogy szemléljük az élet ajándékát, és szívünkön viseljük az életet fenntartó föld sorsát, s így konkrét módon dicsőítsük Teremtőnket.

Ma különféle válságoknak és megannyi emberi szenvedésnek vagyunk tanúi. Emellett szemlátomást egyre gyorsabb ütemben romboljuk a teremtés harmonikus egyensúlyát. Ezek a jelenségek nem függetlenek egymástól; egyetlen, gyógyulásért és békéért könyörgő fohászként szállnak fel egy sebzett világból.

Az élet Istene, aki Jézus Krisztusban nyilatkoztatta ki magát, olyan békét kínál, amelyet a világ nem tud adni: „Békességet hagyok rátok, az én békémet adom nektek” (Jn 14,27). Ez a béke nem felszínes és nem mulandó; Krisztus örök szeretetéből és minden ember iránti gondoskodásából ered.

A békének ez az ígérete azonban éles ellentétben áll azzal, amit a világ számos részén látunk. Izajás próféta olyan időről beszél, amikor a nemzetek „ekevassá kovácsolják kardjukat” (Iz 2,4), vagyis azt, ami pusztítja az életet, olyasmivé alakítják, ami fenntartja azt. Ma azonban túl gyakran épp az ellenkezőjének vagyunk tanúi: az erőfeszítések továbbra is az erőszakra és a háborúra irányulnak.

A háború olyan sebeket ejt, amelyeknek a hatása messze a csatatéren túl is érezhető. Áldozatokat szed, családokat szakít szét, emberek millióit kényszeríti otthonuk elhagyására, félelmet kelt, igazságtalanságot és megosztottságot eredményez (vö. II. Vatikáni Zsinat: *Gaudium et spes* lelkipásztori konstitúció, 77–82); nemzedékeket sújtó társadalmi és ökológiai pusztítást hagy maga után. A fegyveres konfliktusok és a környezet pusztulása ráadásul gyakran egymást erősítő ördögi kört képez, amely tönkreteszi az ökoszisztémákat, beszennyezi az olyan létfontosságú erőforrásokat, mint a levegő és a víz, és aláássa az élelmezésbiztonságot.

Ez pedig növeli a szegénységet, az egyenlőtlenséget, és újabb társadalmi feszültségeket gerjeszt, melyek további konfliktusok kirobbanásához vezethetnek. Sőt, a háború olyan sebeket ejt, amelyek az egész éltető kapcsolatrendszert károsítják: nemcsak az egyes embereket és közösségeket sújtják, hanem az egész emberi családhoz fűződő kapcsolataik tágabb hálóját és a teremtett világgal való összhangjukat is. A háború arról tanúskodik, hogy súlyos kudarcot vallunk abban a hivatásunkban, hogy Isten képére és hasonlatosságára teremtett emberként éljünk, tiszteljük az életet, és gondját viseljük a ránk bízott földnek. Ez nemcsak politikai, hanem erkölcsi és lelki kudarc is. Az eltorzult vágyakban, valamint az emberi szabadság és hatalom helytelen használatában gyökerező háború a béke evangéliumával ellentétes tanúságtétel.

Az említett válságok nemcsak a felelősségvállalást, hanem a szív megtérését is megkívánják, melynek gyümölcse a nagyobb hűség Istenhez, az egymás iránti szeretet és a teremtett világ ajándékának tisztelete. A világban tapasztalható zavarok ugyanis – mint az erőszak, az igazságtalanság és a környezet pusztulása – nem pusztán tökéletlen rendszerek vagy struktúrák következményei, hanem „azzal a mélyebb egyensúlyzavarral függnek össze, amely az ember szívében gyökerezik” (uo. 10).

Valójában az emberi szív az a hely, ahol a legmélyebb küzdelmek zajlanak, és ahol megmutatkozik bűnbeesés utáni létállapotunk. A szív nemcsak az érzelmek székhelye, hanem a személy középpontja, ahol az értelem, a vágy, az akarat és a lelkiismeret találkozik. Ott küzdünk a bennünk lakozó, egymásnak ellentmondó érzésekkel, késztetésekkel: szeretettel és közömbösséggel, igazsággal és önáltatással, igazságossággal és igazságtalansággal (vö. Jak 1,14–15). A háború okozta sebek és a föld pusztulása ezért mélyen összefüggnek az emberi szív állapotával. Az emberiséget sújtó konfliktusok sok tekintetben belső ellentétek és meghasonlottságok külső megnyilvánulásai. Amikor a szív eltévelyedik, kapcsolataink is sérülnek, és az általunk létrehozott struktúrák is kezdik tükrözni ezt a rendezetlenséget.

XVI. Benedek arra emlékeztetett bennünket, hogy „a külső sivatagok azért sokasodnak a világban, mert a belső sivatagok oly hatalmassá váltak” (*Homília a péteri szolgálat megkezdésekor,* 2005. április 24.). Ez annak felismerésére hív bennünket, hogy ami körülöttünk összetört, az valamiképpen bennünk is összetört. Ezért ahhoz, hogy békés társadalmat építsünk, nemcsak a struktúrákat kell megreformálnunk, hanem szívünket is meg kell újítanunk. A konfliktusok legmélyebb okai és a teremtett világ kizsákmányolása egy olyan etikai és kulturális válság következményei, amely abban mutatkozik meg, hogy az ember elveszítette a határok iránti érzékét, uralomvágy hajtja, azonnali haszonszerzésre törekszik, és képtelen felismerni azt a méltóságot, amellyel Isten minden embert megajándékozott.

Az „ekevassá kovácsolni a kardot” prófétai felszólítás (vö. Iz 2,4) tehát nemcsak a nemzeteknek szánt álom, hanem minden egyes emberhez intézett felhívás. Arra hív, hogy azt, ami rossz, életté alakítsuk. Ez az átalakítás azonban nem valósítható meg pusztán külső változtatással. Ehhez – Isten kegyelmével együttműködve – mélyebb megtérésre van szükség mind egyéni, mind közösségi szinten: vissza kell térnünk az Úrhoz, aki rendet tesz vágyainkban, begyógyítja sebeinket, és segít növekednünk az erényekben.

E nélkül a belső átalakulás nélkül a béke törékeny és rövid életű marad. Ám ahol megújulnak a szívek, új lehetőségek nyílnak. Amit pusztításra használtak, azt az élet szolgálatába lehet állítani: a szegényekről való gondoskodásra, az éhezők táplálására és a teremtett világ védelmére. Ez a valódi ökológiai megtérés útja, melynek során a Jézus Krisztussal való találkozás hatása világosan megmutatkozik abban, ahogyan a bennünket körülvevő világhoz viszonyulunk (vö. Ferenc pápa: *Laudato si’* enciklika, 217). A béke

tehát a szívben kezdődik, és kívül is tükröződik: kapcsolatainkban, közösségeinkben és – még tágabban – a világban.

Bár hatalmas kihívások állnak előttünk, az Úr nem hagy bennünket a gyógyuláshoz és az átalakuláshoz szükséges eszközök nélkül. A béke Istene a háború fegyverei helyett erőt ad nekünk ahhoz, hogy gyógyítsunk, a megbékélést szolgáljuk és a szeretet civilizációját építsük. Így arra kapunk meghívást, hogy óvjuk a ránk bízott különféle „ökoszisztémákat”: a teremtett világét, az emberi kapcsolatokét és magáét az emberi szívét.

Képzeljünk magunk elé egy olyan világot, amelyben a jelenleg háborúra fordított energiákat az átfogó emberi fejlődés előmozdítására, a szegénység felszámolására, az emberi méltóság védelmére és az egymással szemben álló népek közötti kibékülésre fordítják. Egy ilyesfajta jövőkép Isten országának eljövetelébe vetett hitünket tükrözi. A béke építésének valódi eszközei nem a pusztítás fegyverei, hanem az igazság, a párbeszéd, a türelem, a jóság, az igazságosság, az irgalom, a megértés, a gondoskodás és a szeretet. Ezek olyan szívekből születnek, amelyeket az evangélium formál és Isten kegyelme hordoz. Csak ezeknek az értékeknek van erejük ahhoz, hogy átalakítsák az embert, megújítsák a közösségeket és begyógyítsák világunk sebeit.

Kedves testvéreim, az előttünk álló út világos, még ha nem is könnyű. Engedjük megújulni szívünket, hogy a békére törekedjünk és gondját viseljük a teremtett világnak! A Szentírás arra figyelmeztet bennünket, hogy őrizzük szívünket, mert belőle fakad mindaz, amit teszünk (vö. Péld 4,23).

Ha alázattal és hittel vállaljuk ezt a feladatot, Isten munkatársaivá válunk megújító művében. Lassan, de biztosan átjutunk majd a sivatagból a kertbe, a megosztottságból a közösségbe, az erőszakból a békébe. Adjon nekünk az Úr bátorságot ahhoz, hogy végigjárjuk ezt az utat, hogy korunkban a kardot valóban ekevassá kovácsoljuk, az evangélium ígérete mélyebb gyökeret eresszen világunkban, és Krisztus békéje uralkodjon az egész teremtett világon!

Kelt a Vatikánban, 2026. augusztus 15-én, a Boldogságos Szűz Mária mennybevételének főünnepén.

XIV. Leó pápa